

НА ХРИСТО СМИРНЕНСКИ

По случай 3-годишнината
от смъртта му.

Да бъдеш млад, поет и воин —
от тебе имаше ли по-достоеен
за туй трояко щастие и — уви! —
за тоя тежък дълг в наште дни? *зв*

Роден в тегла и закърмен със мьки,
разбра ти брата свой желязоръки
и па за горестта, за бляднът па
на новий роб във родната земя. *я*

И па, тъй както Ботйов пял би:
*с*с огнен гняв и мелодични жалби,
и, от гласът ти сякаш възроден,
запа народът с теб: "Да бъде ден!"

И звучна беше твойта песен бурна,
и сладка — твойта ведрина лазурна;
почти дете — ти веч горчивий вкус
изпитал бе на тоя свят враждебен, *чужд,*
~~чужд~~

и, гдето други плачат, ти се смейше,
и где линеят, тръпнат — ти пламтеше
и, прозорлив, ти виждаше далеч
как новий ден пристъпя в мрака вече. *б*

Възторгът огнен твойто бе оръжие:
ти знаеше, никога че той не лъже,
щом блика из младежката душа —
тоз извор на живот и красота!

Сам младост, ти възпява всяка младост *я*
и, упоен от своята безгранична радост, *с*
не сети ти, как тайният недъг
те вписваше в жестокия си кръг...

...Свърши се! — Туй, що враг не срейше, *м*
стори го бичът кълтия, зловещий
съюзник на Молоха: — алчен *и* суров,
изпи гърдта ти пълна с любов... *сгс*

...И ти напустна бедните си брата
в привечера тревожен на борбата...
Ти падна!... Подъл Кайн разби *бес*
Челото ти и земния ти сън! *чужд*

...Ти млад бе, но на поста си загина!
Апотеоз бе твоята кончина
и днес ликът *и* троен е венец —
на юнош, на поет и на борец!